

Sygn. akt VI ACa 1025/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Krzysztof Tucharz

Sędziowie: SA Agata Zając

SO (del) Marcin Łochowski (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. B.

przeciwko Bank (...) S.A. w W.

o stwierdzenie nieważności uchwał nr (...) ewentualnie na wypadek nie uwzględnienia wskazanego roszczenia, o uchylenie uchwał nr (...) powziętych w dniu 28 kwietnia 2010 r. na Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszy (...) S.A. w W.

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 maja 2014 r.

sygn. akt XX GC 345/10

I oddala apelację;

II zasądza do D. B. na rzecz Bank (...) S.A. w W. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1025/14

UZASADNIENIE

D. B. wniósł o stwierdzenie nieważności uchwał powziętych w dniu 28 kwietnia 2010 r. na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy Banku (...) S.A. z siedzibą w W., tj.: uchwały nr (...) w sprawie wyboru przewodniczącego zgromadzenia; uchwały nr (...) w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego za rok 2009; uchwały nr (...) w sprawie podziału zysku netto za rok 2009, uchwały nr (...) w sprawie udzielenia członkowi zarządu J. B. absolutorium z wykonania obowiązków za 2009 r., uchwały nr (...) w sprawie udzielenia członkowi zarządu – L. L. absolutorium z wykonania obowiązków za 2009 r. oraz uchwały nr (...) w sprawie zmiany statutu ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia wskazanego roszczenia o uchylenie uchwał nr (...).

Powód wskazał, że przed zwołaniem walnego zgromadzenia na stronie internetowej pozwanej spółki znalazła się informacja o jego zwołaniu. Jednocześnie zamieszczono dokument w postaci statutu pozwanego banku, który w § 8 przewidywał, że zwołanie zwyczajnego walnego zgromadzenia odbywa się przez ogłoszenie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Takie ogłoszenie nie zostało zamieszczone. Zdaniem powoda, statut ma charakter uzupełniający do regulacji kodeksowych, co oznacza, że doszło do zwołania walnego zgromadzenia sprzecznie z prawem. W ocenie powoda, zarząd nie dopełnił pozostałych formalności związanych z walnym zgromadzeniem: nie wskazał procedur dotyczących uczestnictwa w walnym zgromadzeniu i wykonywania prawa głosu. Nadto, pozwany opublikował na swojej stronie internetowej dwie różne wersje regulaminu walnego zgromadzenia.

Powód nadto zarzucił, że zaskarżone uchwały zostały podjęte pomimo niezłożenia przez akcjonariuszy dokumentów uprawniających ich do głosowania – świadectw depozytowych. Powód wskazał, że rozróżnia się dwa uprawnienia o charakterze organizacyjno-korporacyjnym: prawo do uczestniczenia w walnym zgromadzeniu oraz prawo do głosowania. Powód był jedynym akcjonariuszem, który przedstawił świadectwo depozytowe, a przez to jedynym uprawnionym do głosowania na zgromadzeniu.

Powód podniósł również wątpliwości dot. dopuszczalności stosowania urządzeń do liczenia głosów na zgromadzeniu, co nie jest przewidziane w statucie pozwanej spółki.

Odnosnie uchwały nr (...) powód wskazał, że została ona podjęta wbrew przepisom, bowiem na zgromadzeniu nie był reprezentowany cały kapitał zakładowy, a w materiałach dotyczących zgromadzenia brak było projektu zmian § 22 statutu.

Powód wskazał, że przedmiotowe uchwały powinny zostać uchylone na podstawie art. 422 § 1 k.s.h. jako sprzeczne z dobrymi obyczajami, interesem spółki oraz interesem akcjonariuszy. Zarzucił brak właściwej kontroli wewnętrznej, zajmowanie przez członków zarządu stanowisk w organach innych spółek – w tym (...) Banków (...), Banku (...) S.A. oraz (...) Banku (...) S.A.

Powód wniósł także o uchylenie uchwały nr (...) o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego oraz nr (...) o podziale zysku, jako godzących w dobre obyczaje, naruszających interes akcjonariuszy oraz godzące w interesy spółki. Zarzucił nierzetelność w sporządzeniu sprawozdania finansowego. W ocenie powoda, zawiera ono błędne dane, wyliczone niezgodnie z przyjętymi międzynarodowymi standardami rachunkowości, a także nie zawiera odpowiednich rezerw na sprawy sporne. Powód wskazał, że pojęcie dobrych obyczajów jest generalną klauzulą odsyłającą, opartą na kryterium ocennym zaczerpniętym z zasad powszechnej obyczajowości, pod którą należy rozumieć takie zachowania, które wpływają pozytywnie na funkcjonowanie spółki i otoczenie gospodarcze. Powód argumentował, że brak ujęcia w sprawozdaniu finansowym rezerw na sprawy sporne skutkowało tym, że akcjonariusze mniejszościowi nie posiadali wszystkich istotnych informacji koniecznych do podjęcia stosownej uchwały. W ocenie powoda, naruszony jest również interes spółki, jako, że nierzetelne sprawozdanie finansowe narusza podstawowe fundamenty działania pozwanego.

Z kolei uchwały nr (...) i (...) w sprawie udzielenia absolutorium godzą w dobre obyczaje, a także naruszają interes spółki oraz interes akcjonariuszy mniejszościowych. Zdaniem powoda, naruszenie dobrych obyczajów polegało na braku prowadzenia należytej polityki informacyjnej wobec akcjonariuszy, naruszenie interesu spółki i akcjonariuszy mniejszościowych – przez zasiadanie członków zarządu w organach innych spółek bez wymaganej przepisami k.s.h. zgody pozwanego. Zdaniem powoda, doszło także do naruszenia art. 159 ustawy z dnia (...) lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 94 ze zm. – dalej, jako: „u.o.i.f.”), ponieważ w tzw. okresach zamkniętych dokonano 12 transakcji.

W odniesieniu do uchylenia uchwały nr (...) powód wskazał, że uchwała ta godzi w interes spółki, akcjonariuszy oraz narusza dobre obyczaje, ponieważ nie było projektu tejże uchwały przed zgromadzeniem, a także narusza transparentność polityki pozwanego wobec inwestorów.

Pozwana spółka wniosła wnioś o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na zasadzie art. 423 § 2 k.s.h. kwoty odpowiadającej dziesięciokrotnej wysokości kosztów sądowych oraz wynagrodzenia jednego radcy według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda do zaskarżenia uchwał. Zdaniem pozwanego, uchybienie formalne przy podjęciu uchwały, jeżeli nie miało wpływu na wynik i treść głosowania nad uchwałą nie daje możliwości kwestionowania ważności uchwały.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo w całości i obciążył powoda kosztami procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 28 kwietnia 2010 r. odbyło się zwyczajne walne zgromadzenie akcjonariuszy pozwanej spółki, na którym powzięto szereg uchwał, w tym: uchwałę nr (...) w sprawie wyboru przewodniczącego zgromadzenia; uchwałę nr (...) w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego za rok 2009; uchwałę nr (...) w sprawie podziału zysku netto za rok 2009, uchwałę nr (...) w sprawie udzielenia członkowi zarządu J. B. absolutorium z wykonania obowiązków za 2009 r., uchwałę nr (...) w sprawie udzielenia członkowi zarządu – L. L. absolutorium z wykonania obowiązków za 2009 r. i uchwałę nr (...) w sprawie zmiany statutu.

Zliczanie głosów odbywało się za pomocą rejestratora czasu pracy (...) – urządzenia, które zostało uznane za zgodne z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla sprzętu elektronicznego (Dz.U. Nr 259 z 2005 r., poz. 2172).

Przed datą zgromadzenia na stronie internetowej pozwanego znalazły się informacje dla inwestorów, a także regulamin walnego zgromadzenia akcjonariuszy oraz informacja o zwołaniu zgromadzenia.

Na podstawie odtworzonego nagrania, na którym utrwalony został przebieg zgromadzenia z dnia 28 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy przyjął, że powód zgłosił zażądał zaprotokołowania sprzeciwu, co do wszystkich zaskarżonych uchwał.

W oparciu o dowód z opinii biegłego z zakresu informatyki Sąd I instancji ustalił, że aparatura techniczna wykorzystana na zgromadzeniu zapewniała tajność głosowań, a co więcej nie jest możliwa identyfikacja osób biorących udział w głosowaniu tajnym. Nie jest bowiem możliwe odczytanie informacji, jak poszczególni akcjonariusze głosowali i to zarówno w trakcie głosowania, jak i po nim. Zabezpieczenia transmisji pomiędzy elementami systemu nie budzi wątpliwości.

W ocenie Sądu Okręgowego, powództwo należało oddalić w całości zarówno w zakresie żądania stwierdzenia nieważności uchwał, jak i ich ewentualnego uchylenia. Powód dochodził w niniejszej sprawie dwóch roszczeń, formułując pozew (po ostatecznym jego ukształtowaniu) z żądaniem ewentualnym. W pierwszej kolejności powód dochodził stwierdzenia nieważności uchwał, a w drugiej – ich uchylenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego braku legitymacji czynnej powoda. Zgodnie z art. 425 § 1 k.s.h. osobom lub organom spółki wymienionym w art. 422 § 2 k.s.h. przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia sprzecznej z ustawą. Natomiast stosownie do treści art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h. prawo do wytoczenia powództwa o uchylenie uchwały walnego zgromadzenia przysługuje akcjonariuszowi, który głosował przeciwko uchwale, a po jej powzięciu zażądał zaprotokołowania sprzeciwu; wymóg głosowania nie dotyczy akcjonariusza akcji niemej. W ocenie Sądu I instancji, pozwany w odniesieniu do wszystkich zaskarżonych uchwał zażądał zaprotokołowania sprzeciwu. Powód przy zgłoszeniu sprzeciwów oświadczył, że głosował przeciwko zaskarżonym uchwałam i zgłasza sprzeciw zgodnie z art. 422 § 2 pkt 2 k.s.h.

Powód wystąpił ze swoim powództwem w terminie przewidzianym ustawą. Pozwany jest spółką publiczną. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt k.s.h. przez spółkę publiczną należy rozumieć spółkę w rozumieniu przepisów o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych. Natomiast, stosownie do treści art. 4 pkt 20 ustawy z 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (t.j.

Dz.U. z 2013 r., poz. 1382 ze zm.) przez pojęcie spółki publicznej należy rozumieć spółkę, w której co najmniej jedna akcja jest akcją zdematerializowaną w rozumieniu przepisów u.o.i.f., z wyjątkiem spółki, której akcje zostały zarejestrowane na podstawie art. 5a ust. 2 u.o.i.f. Z kolei przez akcję zdematerializowaną należy rozumieć papier wartościowy niemający formy dokumentu, obrazowany przez zapis na rachunku papierów wartościowych (koncie depozytowym) prowadzonym przez podmiot upoważniony do tego przepisami ustawy, który potwierdza, że określona osoba (uprawniony z rachunku) jest uczestnikiem (akcjonariuszem) określonego podmiotu (zob. art. 3 pkt 21 i art. 5 ust. 1 u.o.i.f.).

Zgodnie z art. 425 § 5 k.s.h. powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia spółki publicznej powinno być wniesione w terminie trzydziestu dni od dnia jej ogłoszenia, nie później jednak niż w terminie roku od dnia powzięcia uchwały. Natomiast, według art. 424 § 2 k.s.h. w przypadku spółki publicznej termin do wniesienia powództwa o uchylenie uchwały wynosi miesiąc od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, nie później jednak niż trzy miesiące od dnia powzięcia uchwały. Zgromadzenie, na którym powzięto zaskarżone uchwały odbyło się w dniu 28 kwietnia 2010 r., zaś w dniu 26 maja 2010 r. powód wniósł pozew w niniejszej sprawie.

Przesłanki stwierdzenia nieważności uchwał określa art. 425 § 1 k.s.h., zgodnie z którym można wytoczyć powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia sprzecznej z ustawą. Przy czym sprzeczność z prawem może odnosić się zarówno do samej treści uchwały, jak i do sposobu zwołania i obradowania walnego zgromadzenia lub też sposobu podjęcia uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 530/09).

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się uchybień skutkujących stwierdzeniem nieważności uchwał, tak w zakresie merytorycznym, jak i proceduralnym. Stał na stanowisku, że uchybienie natury proceduralnej daje podstawy do kwestionowania ważności uchwał, jeżeli miało wpływ na treść i wynik głosowania (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 253/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1998 r., I CKN 243/98). Dla oceny, czy dane uchybienie formalne miało lub mogło mieć wpływ na treść zaskarżonej uchwały należy również brać pod uwagę stopień udziału w kapitale zakładowym, a tym samym liczbę głosów jakimi dysponuje skarżący (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2012 r., II CSK 77/12). Trzeba zatem wziąć pod uwagę stopień udziału w kapitale zakładowym – liczbę głosów powoda. Każda z uchwał została podjęta większością ponad 91% głosujących akcji. Zważyć należy, że w dniu zgromadzenia powód dysponował 50 głosami na około 200.000.000 głosów uczestniczących w zgromadzeniu. Nawet ewentualne uchybienia proceduralne, których Sąd Okręgowy nie stwierdził, nie wpłynęłyby na treść uchwał podjętych przez zgromadzenie.

Według Sądu I instancji, nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut nieprawidłowego zwołania zgromadzenia. Jeśli akcjonariusz, mimo uchybień w zawiadomieniu przybył na zgromadzenie i wziął w nim udział, to nie może on później powoływać się na wadliwość zawiadomienia. Wbrew twierdzeniom powoda, w § 8 statutu pozwanego nie znajdował się obowiązek ogłoszenia o zgromadzeniu w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Ponadto, podstawą stwierdzenia nieważności uchwały jest jej sprzeczność z ustawą. W ocenie Sądu Okręgowego, nie doszło do naruszenia ustawy, które uzasadniałoby stwierdzenie nieważności uchwał. Statut w § 40 zawierał postanowienie dotyczące dokonywania ogłoszeń w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Obowiązek ten został wyłączony wskutek nowelizacji, mającej zastosowanie do spółek publicznych od dnia 3 sierpnia 2009 r. Zgodnie z art. 402¹ § 1 k.s.h. walne zgromadzenie spółki publicznej zwołuje się przez ogłoszenie dokonywane na stronie internetowej spółki oraz w sposób określony dla przekazywania informacji bieżących zgodnie z przepisami o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych. Przepis ten ma charakter normy ius cogens i nie może być modyfikowany postanowieniami statutu. Pozwany jest spółką publiczną i dla ważnego zwołania zgromadzenia takiej spółki konieczne jest jedynie wypełnienie przesłanek wskazanych w omawianym przepisie.

Bezprzedmiotowy jest też zarzut powoda dotyczący braku precyzyjnego opisu procedur dotyczących uczestniczenia w walnym zgromadzeniu i wykonywania prawa głosu. Ogłoszenie o zgromadzeniu spółki publicznej zgodnie z art. 402² k.s.h. powinno zawierać co najmniej: 1) datę, godzinę i miejsce walnego zgromadzenia oraz szczegółowy porządek obrad, 2) precyzyjny opis procedur dotyczących uczestniczenia w walnym zgromadzeniu i wykonywania

prawa głosu, w szczególności informacje o: a) prawie akcjonariusza do żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad walnego zgromadzenia, b) prawie akcjonariusza do zgłaszania projektów uchwał dotyczących spraw wprowadzonych do porządku obrad walnego zgromadzenia lub spraw, które mają zostać wprowadzone do porządku obrad przed terminem walnego zgromadzenia, c) prawie akcjonariusza do zgłaszania projektów uchwał dotyczących spraw wprowadzonych do porządku obrad podczas walnego zgromadzenia, d) sposobie wykonywania prawa głosu przez pełnomocnika, w tym w szczególności o formularzach stosowanych podczas głosowania przez pełnomocnika, oraz sposobie zawiadamiania spółki przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej o ustanowieniu pełnomocnika, e) możliwości i sposobie uczestniczenia w walnym zgromadzeniu przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, f) sposobie wypowiedzania się w trakcie walnego zgromadzenia przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, g) sposobie wykonywania prawa głosu drogą korespondencyjną lub przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, 3) dzień rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu, o którym mowa w art. 406 k.s.h., 4) informację, że prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu mają tylko osoby będące akcjonariuszami spółki w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu, 5) wskazanie, gdzie i w jaki sposób osoba uprawniona do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu może uzyskać pełny tekst dokumentacji, która ma być przedstawiona walnemu zgromadzeniu, oraz projekty uchwał lub, jeżeli nie przewiduje się podejmowania uchwał, uwagi zarządu lub rady nadzorczej spółki, dotyczące spraw wprowadzonych do porządku obrad walnego zgromadzenia lub spraw, które mają zostać wprowadzone do porządku obrad przed terminem walnego zgromadzenia, 6) wskazanie adresu strony internetowej, na której będą udostępnione informacje dotyczące walnego zgromadzenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ogłoszenie o zgromadzeniu zawierało wszystkie ww. elementy, w szczególności – datę, godzinę, miejsce zgromadzenia, porządek obrad, informację o dniu rejestracji, o procedurach dotyczących uczestniczenia w zgromadzeniu, w tym o prawie akcjonariusza do zgłaszania projektów, projekty uchwał, wskazanie adresu strony internetowej. Obok tych elementów pozwany zamieścił również informacje dodatkowe w postaci procedury dotyczącej realizacji uprawnień akcjonariuszy w zakresie zwoływania zgromadzeń, uczestniczenia w zgromadzeniach, a także jednolity tekst obowiązującego regulaminu walnych zgromadzeń, przyjętego uchwałą nr (...) z dnia 8 kwietnia 2003 r. Umieszczenie w innym miejscu na stronie internetowej pozwanego poprzedniej wersji regulaminu nie wpłynęło negatywnie na realizację omawianego zobowiązania pozwanego i nie skutkuje stwierdzeniem nieważności uchwał. Również z raportu bieżącego nr (...) z dnia 1 kwietnia 2014 r. wynika, że pozwany dochował wszelkich przepisów przy organizacji zgromadzenia.

Zarzut powoda dotyczący braku wykazania legitymacji akcjonariuszy do głosowania na zgromadzeniu także nie zasługuje na uwzględnienie. Akcjonariusze pozwanego nie mieli obowiązku wylegitymowania się świadectwami depozytowymi podczas obrad zgromadzenia – regulamin nie przewidywał takiego obowiązku. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma podstaw, aby uznać, że jedynie świadectwo depozytowe legitymuje akcjonariusza do wykonywania prawa głosu na walnym zgromadzeniu. Zgodnie z art. 9 ust. 1 u.o.i.f. na żądanie posiadacza rachunku papierów wartościowych podmiot prowadzący ten rachunek, zwany „wystawiającym”, wystawia mu na piśmie, oddzielnie dla każdego rodzaju papierów wartościowych, imienne świadectwo depozytowe, zwane dalej „świadectwem”. Na żądanie posiadacza rachunku w treści wystawianego świadectwa może zostać wskazana część lub wszystkie papiery wartościowe zapisane na tym rachunku. Świadectwo potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych, z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu (art. 9 ust. 2 u.o.i.f.). Z treści ww. przepisu jednoznacznie wynika, że świadectwo depozytowe, wbrew twierdzeniom powoda, nie potwierdza prawa akcjonariusza do udziału w walnym zgromadzeniu. W wersji pierwotnej (Dz.U. z 2005 r., Nr 183 poz. 1538) brzmienie art. 9 ust. 2 u.o.i.f. było odmienne. Przepis ten stanowił, że świadectwo potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych. Natomiast, warunkiem uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest złożenie w jej siedzibie, najpóźniej na tydzień przed terminem walnego zgromadzenia, świadectwa wystawionego celem potwierdzenia uprawnień posiadacza akcji zdematerializowanych do

uczestnictwa w tym zgromadzeniu. W zakresie tym art. 406 § 2 k.s.h. nie stosuje się (art. 9 ust. 3 u.o.i.f. w pierwotnym brzmieniu).

Zmiana tego przepisu została dokonana na podstawie art. 2 ustawy z dnia 12 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (Dz.U. Nr 13 z 2009 r., poz. 69), która weszła w życie w dniu 3 sierpnia 2009 r. Zgromadzenie odbyło się zaś w dniu 28 kwietnia 2010 r. – a zatem zastosowanie znajdzie art. 9 u.o.i.f. w nowym brzmieniu, z którego jasno wynika, że świadectwo depozytowe nie potwierdza prawa do udziału w walnym zgromadzeniu.

Kwestię prawa do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej reguluje obecnie art. 406¹ § 1 k.s.h., zgodnie z którym prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej mają tylko osoby będące akcjonariuszami spółki na szesnaście dni przed datą walnego zgromadzenia (dzień rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu). Zaś sposób ustalenia uprawnionych do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu został określony w art. 406² i 406³ k.s.h. Stosownie do treści art. 406² k.s.h. uprawnieni z akcji imiennych i świadectw tymczasowych oraz zastawnicy i użytkownicy, którym przysługuje prawo głosu, mają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej, jeżeli są wpisani do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Z powyższego wynika, że określenie sposobu ustalenia kręgu osób, które mają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu, zależne jest od rodzaju akcji. Jeżeli uprawnieni są z akcji imiennych, to prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu mają ci, którzy są wpisani do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu (art. 406¹ § 1 k.s.h.). Podobnie rzecz ma się z uprawnionymi ze świadectw tymczasowych oraz zastawnikami i użytkownikami, którym przysługuje prawo głosu. Osoby te również muszą być wpisane do księgi akcyjnej w dniu rejestracji uczestnictwa.

Natomiast, zgodnie z art. 406³ § 1 k.s.h. akcje na okaziciela mające postać dokumentu dają prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu spółki publicznej, jeżeli dokumenty akcji zostaną złożone w spółce nie później niż w dniu rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu i nie będą odebrane przed zakończeniem tego dnia. Zamiast akcji może być złożone zaświadczenie wydane na dowód złożenia akcji u notariusza, w banku lub firmie inwestycyjnej mających siedzibę lub oddział na terytorium Unii Europejskiej lub państwa będącego stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wskazanych w ogłoszeniu o zwołaniu walnego zgromadzenia. W zaświadczeniu wskazuje się numery dokumentów akcji i stwierdza, że dokumenty akcji nie będą wydane przed upływem dnia rejestracji uczestnictwa w walnym zgromadzeniu.

W spółkach publicznych akcje na okaziciela mogą mieć postać dokumentu, bądź mogą być zdematerializowane. W zależności od ich postaci w różny sposób będzie się ustalało krąg osób uprawnionych do udziału w walnym zgromadzeniu. W przypadku akcji na okaziciela w postaci dokumentu – reguluje tę kwestię art. 406³ § 1 k.s.h., zaś co do akcji zdematerializowanych – uprawnienie do udziału w zgromadzeniu wynika z wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi (art. 406³ § 6 k.s.h. in fine). W przypadku akcji dokumentowych wymagana jest również aktywność uprawnionych z akcji. Dają one prawo uczestniczenia w walnym zgromadzeniu, jeżeli dokumenty akcji zostaną złożone w spółce nie później niż w dniu rejestracji (art. 406³ § 1 k.s.h.). Warunkiem jest także to, że nie mogą być one odebrane przed zakończeniem tego dnia.

Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie z art. 406³ § 6 k.s.h. listę uprawnionych z akcji na okaziciela do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej spółka ustala na podstawie akcji złożonych w spółce zgodnie z § 1 oraz wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi. W taki też sposób została przygotowana lista akcjonariuszy uprawnionych do udziału w zgromadzeniu.

W informacji o zwołaniu zgromadzeniu została podana informacja o dniu rejestracji i obowiązku akcjonariusza wystąpienia o wystawienie imiennego zaświadczenia o prawie uczestnictwa w zgromadzeniu. Zatem posiadanie

statusu akcjonariusza na 16 dni przed zgromadzeniem, nie zaś przedstawienie świadectw depozytowych przy wejściu na zgromadzenie, warunkuje możliwość udziału w walnym zgromadzeniu i wykonywania prawa głosu.

Nieuzasadniony jest również zarzut powoda braku posiadania przez urządzenie do głosowania odpowiednich certyfikatów. Wykorzystany w zgromadzeniu rejestrator czasu pracy (...) posiada certyfikat CE. Zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz.U. Nr 166 z 2002 r., poz. 1360 ze zm.) domniemywa się, że wyrób na którym umieszczono oznakowanie zgodności lub, dla którego sporządzono dokumentację potwierdzającą spełnienie zasadniczych wymagań, jest zgodny z wymaganiami określonymi w obowiązujących przepisach. W ocenie Sądu Okręgowego, posiadanie przez ww. rejestrator certyfikatu CE w żaden sposób nie wpływa na ważność, ani na skuteczność uchwał. Certyfikat CE jest wyłącznie świadectwem bezpieczeństwa użytecznego danego wyrobu dla człowieka i środowiska (por. art. 2 ww. ustawy).

Bezprzedmiotowy, w ocenie Sądu Okręgowego, jest zarzut dotyczący niezarejestrowania zbioru danych osobowych u Generalnego Inspektora Danych Osobowych. Powód wskazał, że dane przetwarzane przez (...) na zgromadzeniu były wykorzystywane niezgodnie z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz.U. Nr 101 z 2002 r., poz. 926 ze zm. – dalej, jako „u.o.d.o.”). Dane, które mogły być przetwarzane na zgromadzeniu to lista akcjonariuszy uprawnionych do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu oraz lista obecności. Przepis art. 43 u.o.d.o. zawiera katalog danych zwolnionych z obowiązku rejestracji, w szczególności art. 43 ust. 1 pkt 9 u.o.d.o. stanowi, że z obowiązku rejestracji danych zwolnionych jest zbiór danych powszechnie dostępnych. Za dane powszechnie dostępne należy uznać dane ujawnione w księgach akcjonariuszy, jak też listy obecności na walnym zgromadzeniu. Nieuzasadniony jest też zarzut braku wyrażenia zgody przez powoda na przetwarzanie danych osobowych, bowiem zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 u.o.d.o. pozwany był uprawniony do przetwarzania danych powoda dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Pozwany był przecież zobowiązany na mocy art. 407 § 1 k.s.h. oraz art. 410 § 1 k.s.h. do sporządzenia listy akcjonariuszy oraz listy obecności.

Według Sądu Okręgowego, chybiony jest także zarzut odnoszący się do nieuprawnionego głosowania za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Zgodnie z art. 406⁵ k.s.h. statut może dopuszczać udział w walnym zgromadzeniu przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej. Na zgromadzeniu w dniu 28 kwietnia 2010 r. nie było możliwości dwustronnej komunikacji w czasie rzeczywistym, w ramach której akcjonariusze mogą wypowiadać się w toku obrad walnego zgromadzenia, przebywając w innym miejscu niż walne zgromadzenie. A zatem, wbrew twierdzeniom powoda, nie było możliwości wzięcia udziału w zgromadzeniu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Skoro zaś nie miało miejsce głosowanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej, to nie mogło dojść do naruszenia przedmiotowego przepisu.

Nieuzasadniony jest zarzut powoda naruszenia tajności głosowania na zgromadzeniu. Warunkiem tajności głosowania jest: swoboda podjęcia decyzji w trakcie głosowania i wyrażenia jej w taki sposób, aby to jak dana osoba zagłosowała było niewiadome dla innych uczestników głosowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 listopada 2011 r., sygn. akt I ACa 264/11). Zapobiega to wpływaniu jednych akcjonariuszy na decyzje innych akcjonariuszy, umożliwiając głosującym wyrażenie nieskrępowanej woli w przedmiocie powzięcia danej uchwały. Takie warunki odnośnie głosowania tajnego zostały zapewnione na zgromadzeniu.

Odnośnie uchwały nr (...) Sąd Okręgowy wskazał, że sprawozdanie finansowe zostało sporządzone zgodnie z Międzynarodowymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej, a także zgodnie z ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 330), a następnie zostało zbadane przez biegłego rewidenta, który stwierdził, że sprawozdanie przedstawia rzetelnie i jasno sytuację finansową pozwanego. Powód wskazywał na niską wysokość kwoty przeznaczonej na rezerwy dotyczącą spraw spornych. Kwota ta wskazana jest zgodna ze standardami finansowymi, bowiem pozwany jest zobowiązany tworzyć rezerwy, gdy ciąży na nim obecny obowiązek prawny lub zwyczajowo oczekiwany, wynikający ze zdarzeń przeszłych; prawdopodobne jest, że wypełnienie obowiązku spowoduje konieczność wypływu środków, oraz można dokonać wiarygodnego szacunku kwoty tego obowiązku.

Rezerwa pozwanego na 2009 r. wynosiła 15.289.000 zł, zaś zasądzone od pozwanego roszczenia wyniosły zaledwie 15.000 euro oraz 1.727.385,89 zł.

Co do uchwały nr (...) w sprawie zmiany statutu, w stosunku do której powód podnosił zarzut jej podjęcia pomimo braku projektu zmian statutu pozwanego, w ocenie Sądu Okręgowego, również nie ma przesłanek do stwierdzenia jej nieważności. W pkt 16. porządku obrad zgromadzenia został umieszczony punkt dotyczący rozpatrzenia wniosku i podjęcia uchwały w sprawie zmiany statutu. W informacji o zwołaniu zgromadzenia znajdowały się informacje dotyczące zmian w statucie ze wskazaniem zakresu zmian, w tym obejmujące treść § 1 ust. 2, § 6 ust. 38, § 8, § 10 ust. 1, § 20 ust. 1, a także § 22 statutu. W trakcie zgromadzenia, zgodnie z art. 401 § 5 k.s.h. dwaj akcjonariusze M. F. oraz A. W. zgłosiło projekty uchwał dotyczące spraw wprowadzonych do porządku obrad, co było przedmiotem obrad i doprowadziło do modyfikacji treści uchwały w zakresie zmiany § 22 statutu. W ocenie Sądu Okręgowego, walne zgromadzenie może podejmować uchwały odbiegające od propozycji zawartych w porządku obrad, gdy mieszczą się one w treści porządku obrad albo gdy odstępstwa od propozycji przedłożonych przez wnioskodawcę w ogłoszeniu o zwołaniu zgromadzenia nie można uznać za sprawę nieobjętą porządkiem obrad. Sąd Okręgowy podzielił też stanowisko, że celem art. 402 § 2 k.s.h. i związanego z nim art. 404 § 1 k.s.h. jest niedopuszczenie do podejmowania uchwał, które mogłyby stanowić zaskoczenie dla akcjonariuszy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2007 r., II CSK 165/07). Zmodyfikowanie treści uchwały w zakresie zmiany § 22 statutu dotyczące kompetencji prezesa oraz wiceprezesa zarządu nie mogło, w ocenie Sądu Okręgowego, stanowić zaskoczenia dla akcjonariuszy. Mocą uchwały nr (...) została zmieniona treść uchwały dotycząca § 22 statutu, a w dalszej kolejności została podjęta uchwała nr (...).

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. w zw. z art. 425 § 1 k.s.h. w zw. z art. 422 § 2 k.s.h. orzekł jak w pkt 1. wyroku.

Odnosząc się do żądania uchylecia uchwał nr (...) z uwagi na ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i godzących w interes spółki oraz w interes akcjonariuszy Sąd Okręgowy miał na uwadze brzmienie art. 422 § 1 k.s.h. Zgodnie z art. 422 § 1 k.s.h. uchwała walnego zgromadzenia sprzeczna ze statutem bądź dobrymi obyczajami i godząca w interes spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie akcjonariusza może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały. Żadna z powyższych przesłanek występująca osobno nie stanowi wystarczającej podstawy do uchylenia uchwały. Podstawę uchylenia uchwały mogą stanowić dopiero dwie występujące łącznie przyczyny, w co najmniej jednym z następujących połączeń: 1) przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna ze statutem i godzi w interes spółki; 2) przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna ze statutem i ma na celu pokrzywdzenie akcjonariusza; 3) przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i godzi w interes spółki; 4) przypadek, gdy uchwała jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i ma na celu pokrzywdzenie akcjonariusza.

Pojęcie dobrych obyczajów jest generalną klauzulą odsyłającą, opartą na zasadach zaczerpniętych z powszechnej obyczajowości, każdy przypadek ich ewentualnego naruszenia należy rozpatrywać in concreto. Przy czym w odniesieniu do dobrych obyczajów stosowane jest podejście ekonomiczno-funkcjonalne, które przyjmuje za zasadnicze kryterium zapewnienie niezakłóconego funkcjonowania gospodarki (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2005 r., IV CK 607/04). Przesłanka godzenia w interes spółki interpretowana jest szeroko. Obejmuje np. działania godzące w dobre imię spółki, powodujące uszczuplenie majątku lub chroniące interesy osób trzecich kosztem interesów spółki.

Pokrzywdzenie akcjonariusza zachodzi wówczas, gdy w wyniku powzięcia uchwały akcjonariusz doznaje krzywdy rozumianej w aspekcie majątkowym (szkoda) lub osobistym (krzywda). W odróżnieniu od godzenia w interesy spółki – pokrzywdzenie akcjonariusza nie może być działaniem przypadkowym.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powód nie wykazał, że doszło do ziszczenia się przesłanek uchylenia zaskarżonych przez niego uchwał. Powód nie wykazał również, żeby z powodu podjęcia przedmiotowych uchwał szkody lub krzywdy doznał powód jako akcjonariusz lub pozwany jako spółka.

Odnosząc się do naruszenia prawa do informacji dotyczących zaskarżonych uchwał, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że tak sformułowany zarzut dotyczy uchybień natury formalnej, które mogą powodować jedynie nieważność uchwały

– nie zaś stanowić podstawę jej uchylenia – przy czym tylko wtedy, gdy uchybienie miało lub mogło mieć wpływ na jej treść. Pozwany – wbrew twierdzeniom powoda – zwołał i przeprowadził zgromadzenie zgodnie z wytycznymi wynikającymi z k.s.h., statutu, Regulaminu Walnych Zgromadzeń Banku oraz Dobrych praktyk w spółkach publicznych. W trakcie zgromadzenia akcjonariusze mogli korzystać ze swoich uprawnień, zadawać pytania oraz zgłaszać wnioski formalne. Z treści protokołu zgromadzenia wynika, że powód nie złożył sprzeciwu co do sposobu i zakresu uzyskanych informacji, a jest to zgodnie z art. 429 § 1 k.s.h. właściwa droga do uzyskiwania informacji.

Na uwzględnienie nie zasługują również, zdaniem Sądu Okręgowego, zarzuty powoda dotyczące uchwały nr (...) i nr (...), co do zasiadania osób wchodzących w skład zarządu w organach innych spółek. W 2009 r. ani J. B., ani L. L. nie zasiadali w Radzie Nadzorczej Banku (...) S.A. Ponadto, J. B. nigdy nie był członkiem Rady Nadzorczej (...) Banku (...) S.A. Zgodnie zaś z art. 380 § 1 k.s.h. członek zarządu nie może bez zgody rady nadzorczej zajmować się interesami konkurencyjnymi, ani też uczestniczyć w spółce konkurencyjnej jako wspólnik spółki cywilnej, spółki osobowej lub jako członek organu spółki kapitałowej, bądź uczestniczyć w innej konkurencyjnej osobie prawnej jako członek organu – zakaz ten dotyczy posiadania w konkurencyjnej spółce przez członka zarządu co najmniej 10% udziałów albo akcji bądź prawa do powołania co najmniej jednego członka zarządu. Za spółkę konkurencyjną uznawane są takie podmioty, które konkurują ze sobą w zakresie produkcji, handlu, usług ze spółką, w której jest się członkiem zarządu. Poza (...) Banków (...) i Bankiem (...) S.A. wszystkie wymienione przez powoda spółki są spółkami zależnymi i/ lub należącymi do grupy kapitałowej pozwanego banku. Sąd Okręgowy wskazał też, że (...) Banków (...) ma status izby gospodarczej, jest instytucją non-profit, a jego działalność jest kompletnie rozbieżna w stosunku do działalności pozwanego. Członkami władz związku są przedstawiciele banków. Dlatego też J. B. pełni w tym podmiocie funkcję wiceprezesa zarządu, co nie stanowi naruszenia art. 380 § 1 k.s.h.

Bezprzedmiotowy jest zarzut powoda dotyczący braku właściwej kontroli wewnętrznej pozwanego w związku z działalnością byłej wiceprezes zarządu pozwanego – K. N.. K. N. była upoważniona, jak i odpowiedzialna za realizację szkoleń, albowiem jako członek zarządu pozwanego nadzorowała działalność w zakresie Pionu Zasobów Ludzkich na podstawie zarządzenia Prezesa z dnia 4 grudnia 2007 r. Na podstawie zatwierdzonego przez zarząd, jak i radę nadzorczą planu finansowego dysponowała budżetem szkoleniowym na 2008 r. w wysokości 32,5 miliona zł. Jednakże K. N. przekroczyła planowany budżet i pomimo monitów oraz upomnień nadal organizowała szkolenia, wobec czego została podjęta uchwała o jej odwołaniu, a następnie – rozwiązano z nią umowę o pracę w trybie art. 52 k.p.

Wbrew twierdzeniom powoda, nie doszło do dokonywania transakcji przez osoby wchodzące w skład w skład organów pozwanego. Pozwany informował o transakcjach sprzedaży realizowanych przez fundusz emerytalny (...), zarządzany przez (...) S.A. Pozwany informował o przedmiotowych transakcjach ze względu na to, że dwóch członków rady nadzorczej – P. D. oraz L. P. pełnią jednocześnie funkcje członków rady nadzorczej (...). Pozwany informował, że transakcje były dokonywane przez podmiot zarządzany przez podmiot, w którym w skład rady nadzorczej wchodzi osoba zobowiązana. Ponadto, ograniczenie wskazane w art. 159 u.o.i.f. dotyczy osób wymienionych w art. 156 ust. 1 pkt 1 lit. a u.o.i.f., tj. każdego, kto posiada informację poufną, a z jego naruszeniem związana jest odpowiedzialność określona w tejże ustawie (art.181 ust. 2 u.o.i.f.).

W ocenie Sądu Okręgowego, w odniesieniu do uchwały nr (...) nie doszło do naruszenia dobrych obyczajów, bowiem działania zgodne z prawem korzystają z domniemania zgodności z dobrymi obyczajami. Chyba że zostaną wykazane szczególne, konkretne okoliczności obalające to domniemanie, a których to powód nie wykazał. Sprawozdanie pozwanego zostało sporządzone rzetelnie, zgodnie z międzynarodowymi standardami sprawozdawczości. Pokrzywdzenie akcjonariusza ma zaś miejsce wtedy, gdy w wyniku podjęcia uchwały pozycja akcjonariusza zmniejsza się. Dla spełnienia tej przesłanki konieczne jest działanie w celu pokrzywdzenia akcjonariusza. Powód nie wykazał, że uchwała nr (...) została powzięta z celem jego pokrzywdzenia. Zgodnie z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. to na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia przedmiotowej kwestii. Z tych też względów, Sąd Okręgowy uznał, że nie ma podstaw do uchylenia uchwały nr (...).

W odniesieniu do uchwały nr (...) Sąd Okręgowy również nie stwierdził, że godzi ona w interes spółki, krzywdzi akcjonariusza lub narusza dobre obyczaje. Przedmiotową uchwałą akcjonariusze ustalili wysokość dywidendy na 2,90

zł za akcję, a każdy z akcjonariuszy otrzymał dywidendę w tej samej wysokości za jedną akcję. Tak więc, globalna wysokość dywidendy była uzależniona od zaangażowania kapitałowego w spółkę. Z tej przyczyny, Sąd Okręgowy uznał, że nie ma podstaw do uchylenia uchwały nr (...).

Co się tyczy uchwał nr (...) i nr (...), to również te uchwały, zdaniem Sądu Okręgowego, nie są sprzeczne z dobrymi obyczajami. Sprzeczność z dobrymi obyczajami zachodzi, gdy uchwała może być uznana za nieetyczną, przy czym musi to być ocena dokonywana z punktu widzenia potrzeby zapewnienia niezakłóconego funkcjonowania spółki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2005 r., IV CK 607/04). Działania członków zarządu – J. B., jak i L. L. – nie można traktować jako postępowania nieetycznego. Wskazać należy, że sama sprzeczność uchwały z dobrymi obyczajami nie jest wystarczającą przesłanką do jej uchylenia. Powód nie wykazał natomiast, że uchwały nr (...) i (...) godzą w interes spółki albo w interes akcjonariuszy. Zgodnie z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. to na powódzie spoczywał obowiązek udowodnienia tych okoliczności. A zatem nie ma także podstaw do uchylenia uchwały nr (...) i nr (...).

W ocenie Sądu Okręgowego, nie ma również przesłanek do uchylenia uchwały nr (...). Projekt przedmiotowej uchwały została zamieszczony w projektach uchwał. W zawiadomieniu o zgromadzeniu znalazła się zaś informacja o planowanych zmianach w statucie pozwanego – w tym dotyczących § 22 statutu. Co więcej, zmiana statutu została zainicjowana po uzyskaniu przez pozwanego decyzji Komisji Nadzoru Finansowego zezwalającej na dokonanie zmian w statucie. W trakcie Zgromadzenia, zgodnie z art. 401 § 5 k.s.h. dwaj akcjonariusze pozwanego: M. F. oraz A. W. zgłosili projekty uchwał dotyczące spraw wprowadzonych do porządku obrad, co było przedmiotem obrad i doprowadziło do modyfikacji treści uchwały w przedmiocie zmiany § 22 statutu. Z tych też względów, Sąd Okręgowy uznał, że nie ma podstaw do uchylenia uchwały nr (...).

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. w związku z art. 422 § 1 k.s.h. orzekł jak w pkt 2. wyroku.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. obciążył powoda kosztami procesu, uznając, że rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz nakład pracy zawodowego pełnomocnika nie uzasadniał przyznania wynagrodzenia w większym stopniu niż stawka minimalna to jest 360 zł, niezależnie od liczby zaskarżonych uchwał (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2009 r., III CZP 40/09). Kumulacja roszczeń jednorodzących w jednej sprawie skutkuje co do zasady mniejszym nakładem pracy pełnomocnika niż w oddzielnych sprawach o uchylenie poszczególnych uchwał, gdzie w grę wchodzi konieczność przygotowania większej liczby pism procesowych i udział w większej liczbie posiedzeń. Ponadto, Sąd Okręgowy przyjął, że wniosek pozwanego o zasądzenie od powoda na zasadzie art. 423 § 2 k.s.h. kwoty odpowiadającej dziesięciokrotnej wysokości kosztów sądowych oraz wynagrodzenia jednego radcy według norm przepisanych jest nieuzasadniony. Przepis ten stanowi, że jeżeli akcjonariusz wniesie oczywiście bezzasadne powództwo sąd, na wniosek pozwanej spółki, może zasądzić od powoda do dziesięciokrotnej wysokości kosztów sądowych oraz wynagrodzenia jednego adwokata lub radcy prawnego. Zdaniem Sądu Okręgowego, zagadnienia będące przedmiotem niniejszego postępowania wymagały szerszej analizy i z całą pewnością na pierwszy rzut oka nie było oczywistym, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód zaskarżył ten wyrok w części, tj. w pkt 1. – 3. sentencji, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie:

- art. 32 § 1 w zw. z art. 45 Konstytucji RP w zw. z art. 316 zd. 1 k.p.c. w zw. art. 5 k.p.c. w zw. z art. 479⁴ § 3 k.p.c. w zw. z art. 49 k.p.c. przez dokonanie przedsądu przed zamknięciem rozprawy i naruszenie prawa powoda do równego traktowania wobec prawa, sprawiedliwego rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki, w sposób bezstronny i niebudzący wątpliwości, polegające na manipulowaniu postępowaniem dowodowym, oddalaniem bez uzasadnionej przyczyny wniosków dowodowych, stosowaniu zaporowych kwot zaliczek za sporządzenie opinii biegłego (300.000 zł), co zmusiło powoda do cofnięcia tego wniosku dowodowego, oddalenia wniosku o uzupełniającą opinię biegłego w zakresie informatyki, mimo nieuwzględnienia w postanowieniu dowodowym pytań do biegłego, które Sąd Okręgowy nakazał złożyć stronom, udzielenie bez uzasadnionej przyczyny pozwanemu pouczenia o braku legitymacji czynnej po

stronie powodowej do zaskarżenia uchwał, mimo iż pozwany takiego zarzutu nie podniósł w odpowiedzi na pozew, a postępowanie niniejsze toczyło się w oparciu o przepisy o postępowaniu w sprawach gospodarczych;

- art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie, iż uchwały walnego zgromadzenia zostały podjęte w sposób zgodny z prawem, dobrymi obyczajami, niegodzący w interes akcjonariusza lub spółki, pomimo nie wykazania, iż jakkolwiek inny akcjonariusz za wyjątkiem powoda posiadał legitymację materialną i formalną do uczestniczenia i głosowania podczas walnego zgromadzenia akcjonariuszy banku w dniu 28 kwietnia 2010 r. i nieprzeprowadzenia w tym zakresie przeciwnego dowodu przez stronę pozwaną;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka wiceprezesa zarządu L. L. na okoliczność formy i przyczyn udzielenia członkom zarządu pozwolenia na zasiadanie w organach innych spółek, okoliczność dokonywania przez członków organów banku transakcji w okresach zamkniętych, osób które takich transakcji dokonały, podejmowania przez zarząd spółki sposobów przeciwdziałania praktyce dokonywania transakcji w okresach zamkniętych przez członków organów spółek, sposobu ustalenia w sprawozdaniu finansowym wartości aktywów przeznaczonych do sprzedaży przejętych za długi, wskazania czy bank jako wartość tych aktywów przyjmuje wyłącznie wartość rzeczy co do których wszedł w faktyczne władanie, czy też bank jako wartość tychże aktywów wskazuje rzeczy co do których złożył oświadczenie o przejęciu na własność, nie wchodząc w faktyczne nimi władanie, wskazanie jaka wartość aktywów przeznaczonych do sprzedaży a przejęta za długi została wskazana w sprawozdaniu za rok 2009, przyczyn nieudzielenia odpowiedzi na zadane przez powoda pytania, jako akcjonariusza dotyczące wskazanych powyżej kwestii;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka P. K. prezesa zarządu (...) sp. z o.o. na okoliczność posiadanych przez aparaturę stosowaną podczas głosowań certyfikatów zgodności dopuszczenia do obrotu, sposobu działania aparatury, przyczyn braku stosownych oznaczeń na urządzeniach potwierdzających brak certyfikacji, przyczyn nie zarejestrowania listy akcjonariuszy w (...), przyczyn braku konsultacji instruktazu głosowania z zarządem, jego dostępu do wyników głosowania;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. F. na okoliczność sposobu prowadzenia zgromadzenia, błędnego poinformowania przez świadka jakoby zwołanie walnego zgromadzenia akcjonariuszy nastąpiło zgodnie z postanowieniami statutu, okoliczności przeprowadzenia zmian w § 22 ust. 1 statutu, które nie znalazły się w projektach uchwał przedstawionych przed zgromadzeniem;

- art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. N. na okoliczność przebiegu zgromadzenia, braku posiadania jakichkolwiek oznaczeń certyfikacyjnych przez urządzenia do głosowania, okoliczności głosowania nad uchwałą (...) związaną z § 22 ust. 1 statutu, reakcji akcjonariuszy na podjęcie tejże uchwały;

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 240 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 279 § 1 k.p.c. przez nieuwzględnienie wniosków i pytań do biegłego przedstawionych w pozwie oraz piśmie powoda z dnia 22 marca 2013 r., co do których przedstawienia Sąd Okręgowy zobowiązał powoda oraz przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki na okoliczności przedstawione w pozwie i pismach procesowych, pomimo tego, że opinia biegłego nie zawierała odpowiedzi na zagadnienia zawarte w pozwie i tych pismach procesowych;

- art. 402¹ § 1 k.s.h. w zw. z art. 5 § 3 k.s.h. przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż w przypadku gdy statut spółki publicznej stanowi, iż ogłoszenie o walnym zgromadzeniu spółki zwoływane jest przez publikację w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, przepis artykułu 402¹ § 1 k.s.h. zwalnia spółkę z obowiązku publikacji w Monitorze, a co za tym idzie brak ogłoszenia w Monitorze nie czyni zwołania zgromadzenia wadliwym;

- art. 402² pkt 2 k.s.h. przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż publikacja dwóch różnych wersji regulaminu obrad zgromadzenia nie stanowi naruszenia skutkującego nieważnością podjętych uchwał;
- art. 402² pkt 2 k.s.h. przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż wadliwe ogłoszenie opublikowane na stronie internetowej nie ma wpływu na ważność uchwał;
- art. 406¹ § 1 k.s.h. w zw. z art. 9 u.o.i.f. przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż prawo uczestnictwa w zgromadzeniu jest jednoznaczne z prawem głosu na zgromadzeniu;
- art. 404 § 1 i 2 k.s.h. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż brak w porządku obrad punktu dotyczącego zmiany konkretnego zapisu dokonywanej zmiany statutu i wprowadzenie zmiany w trakcie obrad bez wymaganego kworum nie stanowi o nieważności podjętej uchwały;
- art. 412 § 1 k.s.h. w zw. art. 412⁽¹⁾ § 1 k.s.h. przez ich niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż w przypadku osobistego udziału legitymacja do głosowania na zgromadzeniu przysługuje w związku z posiadaniem statusu akcjonariusza na 16 dni przed zgromadzeniem, gdy analiza tych przepisów prowadzi wprost do wniosku, że prawo do głosowania przysługuje tym osobom, które wykażą w dniu walnego zgromadzenia, że są akcjonariuszami;
- art. 380 § 1 i § 2 k.s.h. przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż zasiadanie w organach spółki zależnej od pozwanego nie stanowi działalności konkurencyjnej i nie wymagało zgody rady nadzorczej spółki i nie ma wpływu na pokrzywdzenie akcjonariusza oraz nie narusza interesu spółki oraz dobrych obyczajów;
- art. 4 ust. 2 w zw. z art. 65 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż za rzetelne, jasne i prawidłowe uznaje się każde sprawozdanie finansowe, sporządzone zgodnie z regułami formalnymi wynikającymi z zasad rachunkowości wskazanymi w art. 4 cytowanej ustawy, w sytuacji gdy żadne z przepisów ustawy o rachunkowości nie precyzuje znaczenia pojęć rzetelne, jasne i prawidłowe;
- art. 425 § 1 k.s.h. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż zaskarżone w niniejszej sprawie uchwały (...) nie są nieważne, gdyż nie naruszają żadnego powszechnie obowiązującego przepisu prawa;
- art. 422 § 1 k.s.h. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż zaskarżone w niniejszej sprawie uchwały (...) pozostają w zgodzie z dobrymi obyczajami oraz nie godzą w interes pozwanej spółki oraz nie prowadzą do pokrzywdzenia i naruszenia interesu akcjonariusza.

W konsekwencji, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez uwzględnienie powództwa i stwierdzenie nieważności uchwał z dnia 28 kwietnia 2010 r. numer (...) lub też ich uchylenie oraz zasądzenie kosztów postępowania w I instancji, a alternatywnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, szczegółowo opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Sąd I instancji dokonał również trafnej oceny prawnej zasadności powództwa, którą Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Natomiast, zarzuty apelacji w zdecydowanej większości stanowią jedynie chybioną polemikę z argumentacją prawną Sądu Okręgowego.

Wymaga także podkreślenia, że stosownie do treści art. 387 § 2¹ k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie nie prowadził postępowania

dowodowego, ani nie zmienił ustaleń Sądu Okręgowego. Co więcej, apelacja zawiera jedynie zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego i materialnego, a brak w niej zarzutów co do ustaleń faktycznych. Tym samym, nie ma potrzeby powtarzania całej argumentacji Sądu I instancji, przytoczonej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własną.

Należy jedynie wyjaśnić, że brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sporządzonej w innej sprawie (wniosek powoda – k.1784). Dla dokonywania ustaleń faktycznych w zakresie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia i spornych nie jest bowiem możliwe posłużenie się opinią biegłego przeprowadzoną w innej sprawie. Sąd Apelacyjny podziela pogląd, że „pisemna opinia złożona do akt innej sprawy w ogóle nie ma charakteru dowodu z opinii biegłego, gdyż sąd nie wydał uprzednio postanowienia w przedmiocie dopuszczenia tego dowodu, nie wyznaczył biegłego i nie określił mu przedmiotu i granic, w jakich ma się on wypowiedzieć” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 grudnia 1998 r., I CKN 922/97, por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2003 r., III CK 22/02). Oparcie ustaleń faktycznych na dowodach przeprowadzonych w innej sprawie z całą pewnością naruszałoby w sposób istotny zasadę bepośredniości (art. 235 k.p.c.).

Z tego też względu, Sąd Apelacyjny oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sporządzonej w sprawie toczącej się w Sądzie Okręgowym w Warszawie, pod sygn. akt XX GC 327/11 (k.1816).

Całkowicie chybiony jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa powoda do sądu, m.in. przez „dokonanie przedsądu”, „manipulowanie postępowaniem dowodowym”, „oddalaniem bez uzasadnionej przyczyny wniosków dowodowych” i „stosowaniu zaporowych kwot zaliczek za sporządzenie opinii biegłego”. Uszło uwadze skarżącego, że zasada kontradyktoryjności nie oznacza, że sąd ma obowiązek uwzględnić wszystkie wnioski – w tym także dowodowe – stron. Wprost przeciwnie, zgodnie z art. 6 § 1 k.p.c. sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy. Nie ulega zatem wątpliwości, że sąd ma obowiązek kierować przebiegiem postępowania i podejmować wszystkie decyzje procesowe, które są niezbędne do sprawnego rozpoznania sprawy. Jest także uprawniony do oddalania wniosków stron, których uwzględnienie w jego ocenie nie jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Dopiero wykazanie w środku odwoławczym, że taka decyzja naruszała przepisy procesowe i miała wpływ na wynik sprawy, daje podstawy do stawiania sądowi zasadnych zarzutów.

W szczególności, nietrafny jest zarzutu dotyczący wysokości wyznaczonej przez Sąd Okręgowy zaliczki na wynagrodzenie biegłego do spraw rachunkowości. Jeżeli powód nie był w stanie wyłożyć tej zaliczki, był uprawniony do złożenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych (art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych; t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.). Cofnięcie tego wniosku dowodowego przez powoda czyni jednak bezprzedmiotowymi rozważania dotyczące trafności wyznaczenia zaliczki w tej wysokości.

Nieprzeprowadzenie tego dowodu uniemożliwia natomiast podważenie sprawozdania finansowego, a w konsekwencji także uchwały nr (...) zatwierdzającej sprawozdanie za rok 2009. Nie ulega przecież wątpliwości, że ocena prawidłowości sporządzenia tego sprawozdania wymaga wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.). Bezzasadne są zatem zarzuty sformułowane w pkt III.8. apelacji powoda.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez „uznanie, iż uchwały walnego zgromadzenia zostały podjęte w sposób zgodny z prawem, dobrymi obyczajami, niegodzący w interes akcjonariusza lub spółki” (pkt II.2. apelacji). Oczywiście jest, że tego rodzaju oceny mogą stanowić co najwyżej o naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego, ale uznanie, że dana uchwała jest zgodna z prawem w żaden sposób nie może naruszać art. 233 § 1 k.p.c.

Niezasadne są również zarzuty dotyczące oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych powoda (pkt II.3. – II.6 apelacji). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji, że wskazane w apelacji wnioski dowodowe dotyczyły okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, bądź przy pomocy tych środków dowodowych nie byłoby możliwe dokonanie określonych we wnioskach dowodowych ustaleń. Bez znaczenia jest bowiem charakterystyka techniczna urządzeń używanych w trakcie głosowania nad zaskarżonymi uchwałami, skoro z opinii biegłego wynika, że wymóg tajności głosowania został zachowany. Podobnie trudno dostrzec związek między

ważnością podjętych uchwał a ewentualnym naruszeniem przepisów u.o.d.o. (pkt II.4. apelacji). Z kolei, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wadliwość sprawozdania finansowego mogłaby zostać udowodniona wyłącznie przy pomocy dowodu z opinii biegłego, a nie przesłuchania świadków (pkt II.3 apelacji). Natomiast, wnioski dowodowe wskazane w pkt II.5 i II.6 apelacji dotyczyły przebiegu walnego zgromadzenia w dniu 28 kwietnia 2010 r., co do którego nie było sporu.

Sąd Okręgowy trafnie uznał opinię biegłego sądowego z zakresu informatyki za przekonującą i wiarygodną. Tym też zostało podyktowane pominięcie wniosków i zastrzeżeń powoda do tej opinii. Skarżący nie sformułował przy tym w apelacji takich zastrzeżeń, które podważałyby tę opinię.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Okręgowego, że uchybienie natury proceduralnej daje podstawy do kwestionowania ważności uchwały tylko wówczas, jeżeli miało wpływ na treść i wynik głosowania (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 253/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1998 r., I CKN 243/98). Nie sposób bowiem przyjąć, że każde, nawet najdrobniejsze uchybienie, niemające żadnego wpływu na treść uchwały skutkuje nieważnością tego aktu. Mając na uwadze, że za zaskarżonymi uchwałami oddano ponad 91% głosów, wywody powoda dotyczące wadliwości zwołania zgromadzenia muszą być uznane za chybione (pkt III.1 – III.3 apelacji).

Nie można również podzielić stanowiska skarżącego co do roli świadectwa depozytowego, jako jedyne dokumentu wykazującego prawo akcjonariusza do głosowania na walnym zgromadzeniu (pkt III.4 apelacji). Nie jest przy tym tak, jak twierdzi powód, że Sąd Okręgowy utożsamiał prawo do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu z prawem głosu na zgromadzeniu.

Sąd I instancji słusznie bowiem w oparciu o treść art. 9 ust. 2 u.o.i.f. wywiódł, że świadectwo potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych, z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Wobec jednoznacznego brzmienia art. 9 ust. 2 u.o.i.f. nie ma wątpliwości, że świadectwo depozytowe nie jest dokumentem wykazującym prawo uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. W przypadku spółki publicznej listę uprawnionych z akcji na okaziciela do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej spółka ustala na podstawie akcji złożonych w spółce zgodnie z art. 406³ § 1 k.s.h. oraz wykazu sporządzonego przez podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi (art. 406³ § 6 k.s.h.). Zgodnie z art. 406³ § 7 k.s.h. podmiot prowadzący depozyt papierów wartościowych sporządza wykaz, o którym mowa w art. 406³ § 6 k.s.h., na podstawie wykazów przekazywanych nie później niż na dwanaście dni przed datą walnego zgromadzenia przez podmioty uprawnione zgodnie z przepisami o obrocie instrumentami finansowymi. Podstawą sporządzenia wykazów przekazywanych podmiotowi prowadzącemu depozyt papierów wartościowych są wystawione zaświadczenia o prawie uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki publicznej (zob. art. 406³ § 2 i 3 k.s.h.). Przepis art. 406³ k.s.h. w sposób kompletny reguluje zatem tryb ustalania kręgu podmiotów uprawnionych do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu spółki.

Oczywiste jest, że prawo do uczestnictwa w zgromadzeniu (legitymacja formalna) nie przesądza jeszcze o prawie do głosu (legitymacja materialna). Wymaga podkreślenia, że prawo do głosu ma, co od zasady, akcjonariusz (art. 411 k.s.h.). Nie każda zatem z osób mających prawo do uczestnictwa w zgromadzeniu może głosować (zob. w szczególności art. 406⁶ k.s.h.). Również osoba wskazana w wykazie, o którym mowa w art. 406³ § 6 k.s.h. mimo prawa do uczestnictwa w zgromadzeniu, może nie posiadać prawa do głosu, jeżeli dokona zbycia akcji po dniu rejestracji (art. 406⁴ k.s.h.).

Brak jednak podstaw do zaakceptowania tezy skarżącego, że prawo do głosu mają jedynie te osoby, które złożą świadectwa depozytowe. Taki pogląd prowadziłby do absurdalnych wniosków, skoro świadectwo depozytowe nie wykazuje prawa do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu. Można zadać jedynie retoryczne pytanie, w jaki sposób

osoba dysponująca jedynie świadectwem depozytowym miałaby oddać głos, skoro – wobec niespełnienia przesłanek z art. 406³ k.s.h. – nie byłaby uprawniona do uczestnictwa w zgromadzeniu?

Stanowisko Sądu Okręgowego, co do prawidłowości trybu ustalenia kręgu podmiotów mających prawo do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu w dniu 28 kwietnia 2010 r. i prawo do głosu w trakcie tego zgromadzenia jest trafne. Sąd Apelacyjny nie dostrzega na tej płaszczyźnie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, które uzasadniałoby zwrócenie się z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego.

Całkowicie chybiony jest również zarzut naruszenia art. 412 k.s.h. (pkt III.6 apelacji). Przepis ten bowiem określa nie krąg podmiotów, które mogą uczestniczyć w zgromadzeniu oraz głosować, ale formę uczestnictwa akcjonariuszy w zgromadzeniu (osobiście lub przez pełnomocnika). Ponieważ na tym tle w toku postępowania w niniejszej sprawie nie były formułowane żadne zarzuty, Sąd Okręgowy tego przepisu nie stosował, a w konsekwencji – nie mógł go naruszyć.

Nie sposób zgodzić się także z zarzutem naruszenia art. 404 § 1 i 2 k.s.h. (pkt III.5 apelacji). Trafne jest stanowisko Sądu Okręgowego, że zmiana § 22 statutu była objęta porządkiem obrad. Trzeba również zgodzić się z tezą, iż przepis art. 401 § 5 k.s.h. uprawnia akcjonariuszy do „zgłaszania projektów uchwał dotyczących spraw wprowadzonych do porządku obrad”. Innymi słowy, treść uchwały w sprawie objętej porządkiem obrad nie musi być identyczna z projektem takiej uchwały udostępnionej akcjonariuszom przed zgromadzeniem. Nie jest zatem tak, jak stara się wykazać skarżący, że treść uchwały o zmianie statutu – w zakresie objętym porządkiem obrad – nie może zostać zmodyfikowana w trakcie walnego zgromadzenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy trafnie również wywiódł, że zasiadanie przez członka zarządu spółki akcyjnej we władzach spółki zależnej nie stanowi działalności konkurencyjnej, co czyni zarzut naruszenia art. 380 § 1 i 2 k.s.h. bezzasadnym (pkt III.7 apelacji).

W konsekwencji, chybione są zarzuty naruszenia art. 422 § 1 k.s.h. i art. 425 § 1 k.s.h. (pkt III.9. i III.10. apelacji). Słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności lub uchylenia zaskarżonych uchwał. Zatem, wbrew zarzutom apelacji, zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Dlatego też, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda, jako oczywiście bezzasadną.

Nadto, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądził od powoda na rzecz pozwanego banku kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.